

KATJA

ZRODENÍ Z MÁGIE

Natali Fox

KATJA

ZRODENÍ Z MÁGIE

Natali Fox

Copyright © Natali Fox 2023
Cover © Laura Vaculová
Illustrations © Vlastimil Toček
Maps & Digital illustrations © Natali Fox
Slovak edition © Natali Fox 2023

ISBN 978-80-570-4540-3

Venujem všetkým tým,
ktorí aj keď sa stratili, neprestali hľadať.

„... to hlavné je očiam neviditeľné.“
Antoine de Saint-Exupéry

PROLÓG

Zlo sa prebudilo. Nedokázala to popísať slovami, no do špičky kostí cítila, ako sa svetom prehnal tieň, ktorý nepochádzal z tohto sveta. A krátko nato na ostrov zavítala *Ona*.

Dopočuli sa o zvrhnutí kráľov na severe. V Trésii a Aluvérii sa začali diať zvláštne veci. Niektorí šepkali, že aluvérijský kráľ padol, pretože ho už dlho nikto nevidel a nemal k nemu priamy prístup. V Elldorene sa zase uzavreli mestské brány a takmer celý sever obohnal hmlový múr. Bola to bariéra, ktorá niečo ukrývala. Podobná hmla sa začala rozostierať aj v severskom Bermegu. No a Zodan sa uzamkol a prerušil akékoľvek obchodné styky s krajinami v susedstve. Ako dlho to ale ustojí? Sám na prahu vojny a v obkľúčení?

Koľko z toho ale bolo pravdou, netušila. Čo však vedela, bolo, že je v ohrození. Ona aj jej brat Deneb.

Keď tá bezcitná vrahyňa vtrhla na ich ostrov, snažili sa utiecť. Bola si istá, že dôvodom *jej* návštevy nebudú miestni sedliaci a chudoba. Schmatla iba zopár nevyhnutných vecí a utekala aj s bratom na opačnú stranu kopca, kde si pri starom môle nenápadne hovel väčší čln s plachtou. Bol tu pripravený pre prípad, že by potrebovali ostrov čo najrýchlejšie opustiť. A ten prípad práve nastal.

Utekali už nejednakrát. Dlhé roky z nich boli bezdomovci utekajúci pred vidlami a hnevom ľudí, ktorí ich nepochopili. Alebo nechceli pochopiť. Ale tak to s čarodejníkmi chodilo. Putovali z ostrova na ostrov v snahe nájsť zázemie kdekoľvek, aj na kontinente, ale tam to bolo ešte krutejšie. Až tu našli dočasný domov, na malom ostrove, ktorý sa krčil v tieni väčších Južných ostrovov iba zopár míľ južnejšie.

Útek sa im nepodaril. More bolo zo všetkých strán posiate loďami plnými vojakov. Vtedy pochopila, že je to ich koniec. Napriek tomu sa bila. Zabila mnohých vojakov,

kým ju a jej brata zajali a odviekli do chatrče, kde strávili dva dni bez jedla a vody. Nijako vážnejšie im to neuškodilo, boli predsa čarodejníkmi. No v noci od nej vzali Deneba. Kričal, aby mu pomohla, a narietal, aby ho vyslobodila. Sám sa bránil a niekoľkých vojakov donútil kričať od strachu a bolesti. Ale potom všetko stíchlo. Veľmi mu chcela pomôcť, vyrvať sa z ťažkých okov, ktoré jej pútali ruky. Napokon ju zmlátili ako žito a ona upadla do bezvedomia. Keď sa prebudila, bol už deň a dnu cez škáry starej chajdy prenikali prúžky slnečného svetla.

Sedela na zemi, s rukami za chrbtom a v hlave sa jej premietali celé tie roky útekov a beznádeje. Tu sa im s bratom páčilo najviac, pretože ľudia ich neodsudzovali. Prijali ich a neriešili, akej farby sú ich oči a čo za mágiu ovládajú. Avšak trpko za to zaplatili aj tí, čo sa nad ich životmi zľutovali. Boli zavraždení.

Svojou myslou každú chvíľu prečesávala okolie. Deneba nenašla, museli ho už odviecť preč z ostrova. Natrafila na zúfalstvo, plač, smútok a hnev. Nad ostrovom sa rozprestrela smrť.

Dvere sa otvorili a na ňu dopadol ostrý lúč svetla. Iba čo stihla prižmúriť oči a už ju surovo ťahali von. Tackala sa, keď do nej stále sácali, a odzadu ju kopali do chrbta. Keď sa po prudkom údere medzi lopatky zviezla na zem, preťala ju bolesť a ona chvíľu nedokázala vstať. Zhlboka dýchala a čakala ďalšie kopance, no ozval sa nad ňou iba hlas.

„Vstávaj.“

Bolesť vystriedal chlad. Vedela, z koho úst ten hlas pochádzal. Odzadu ju za jej krátke vlasy schmatol vojak a donútil ju postaviť sa. Bez žmurknutia sa zadívala do Ariiných chladných očí. Jej dokonalá tvár bez náznaku zranenia, staroby, či strachu ju zrejme mala vystrašiť, ale jediné, čo ju desilo, bola Denebova neprítomnosť.

„Zrejme tušíš, prečo som ťa vyhľadala,“ predniesla Aria.

„Vyhľadala? Vtrhla si sem, vyzabíjala polovicu miestnych a zajala môjho brata.“ Zámerne sa neobzrela navôkol seba. Tu spúšťať a zničené životy nechcela vidieť. Nedokázala

sa na to pozrieť.

„Áno, zabila som tých, čo kládli odpor.“

„Odpor s lopatami v rukách. Si smiešna.“

„A ty trúfalá a drzá vzhľadom na to, že tvojho brata môžem kedykoľvek zabiť.“

Začala pery a mlčala.

„Ale to je dobre, tvoja spurnosť a podrezaný jazyk sa mi zídu.“

„Čo odo mňa chceš?“

„Hľadám dve dievčatá,“ začala opatrne a prechádzala sa okolo nej ako sup číhajúci na svoju mršinu. „Trésijskú princeznú a jej sestru.“

„Všimla som si portréty, ktoré sú rozvešané všade po Rodkole.“

„Potom už presne vieš, čo od teba chcem. Nájdeš mi ich.“

Chladne sa zasmiala. „Ja? Ako ich mám ja nájsť?“

„Povedieš časť môjho vojska.“

Zaklipkala očami a nepokojne sa zamrvila na mieste. „Akú veľkú armádu?“

„Iba okolo stovky mužov a o niečo väčšie množstvo chimér. Presné číslo ti však nepoviem.“

„Ja... ja neviem, ako by som ti mohla konkrétne ja pomôcť. Nájdí si kapitánov alebo iných vodcov zo svojej armády. Budú určite skúsenejší než ja.“

„Ach, až toľko sa podceňuješ?“ zlomyseľne sa uškrnula.

„Nie, ty sa iba tváriš, že si bezmocná. Ale ja o tebe viem všetko, *Liana*.“

Keď vyslovila jej meno, prebehla ňou ďalšia triaška strachu.

„Poznám ťa už dlho. Teba a tebe podobných. Čarodejníci, takí mocní, takí nepochopení...“ Zavrtela hlavou. „Ja pre vás mám pochopenie, naozaj. Som vám v mnohých ohľadoch podobnejšia, než títo tu,“ a hlavou kývla k chatrčiam.

„Viem, aké je byť odsúvaná na okraj spoločnosti, ako ťa mučí predstava, že máš na viac, ale napriek tomu sa musíš krčiť v rohu a tváriť sa, že vlastne ani neexistuješ. Tiež som

si tým prešla, poznám to.“

„Napriek tomu sme ty a ja úplne iné,“ zavrčala na ňu Liana. „Ja nevráždim nevinných.“

„Ľudia,“ vydýchla to slovo, akoby to ani nestálo za zmienku. „Ľudstvo je slepá ulička pokroku. Musíme z nej vyjsť, aby sme sa ty a ja mohli vyvíjať.“

„Keď hovoríš ty a ja, tým myslíš magické bytosti?“

„Presne tak, Liana. A k tomu všetkému potrebujem, aby si mi našla trézijskú princeznú Katju. Predpokladám, že so sebou nesie niečo, čo hľadám.“

„A čo to akože má byť?“

„To nech ťa netrápi. Ty budeš mať jediná úlohu – doviest' mi ju. Celú a ideálne živú. Ale ak by aj bola mŕtva, nepotrestám ťa. Len nech je celá. Rozumieš? Aj so všetkými svojimi vecami alebo vecami jej sestry a ostatných, ktorí ju budú sprevádzať.“

„A ak odmietnem?“

Mykla plec a mávla ledabolo rukou. „Vieš, čo sa stane. Ale neboj sa... Deneba nezabijem. Nechám si ho, lebo je až príliš cenný. Jeho schopnosti sú úžasné a nevidané. V správnych rukách sa stane ideálnym nástrojom v tejto ošemetnej vojne.“

Začala päste. „Pustiš ho, ak úlohu splním?“

„Ak mi Katju privedieš, tak áno. Prepustím ho a môže si robiť, čo len chce. Vieš...“ zmĺkla a rukou urobila vo vzduchu neurčité gesto, „... keby môžem, nájdem si ju aj sama, ale riešim mnoho iných vecí a teraz si nemôžem dovoliť stratiť toľko času s jej naháňaním. Moja prítomnosť je nevyhnutná na celkom iných miestach.“

„Alebo je princezná taká nebezpečná, že sa jej nechceš postaviť zoči-voči.“

Aria sa rozosmiala, až hlavu vyvrátila nahor. „Nie, Liana, ona ma rozhodne nemôže ohrozovať. Uteká predomnou, bojí sa ma. Dám ti však malú radu. Skús ich rozdeliť, jedného po druhom likviduj, a počkaj, kým zostane sama a nechránená. Použi všetkých mojich vojakov na to, aby sa ti to podarilo a so stratami sa neobťažuj. Hlavne mi ju prived'.“

„Akú mi dáš záruku, že dohodu dodržíš? Tvoje slovo mi nestačí...“

Sotva to stihla dopovedať, Ariine oči vzbĺkli a premenili sa na dva uhlíky. Jej pleť stmavla a zvráskavela. Liana cúvla, ale narazila na vojakov stojacich za ňou, ktorí jej medzi lopatky bolestivo pichli hrotmi mečov. Cítila, ako jej prenikli pokožkou.

„Moje slovo ti nestačí? Slovo kráľovnej, tej najmocnejšej na tomto svete?! Konám z vôle mágie, o ktorej sa ti ani nenasívalo. Mágie, ktorá by ťa mihnutím oka zničila! Zabila by tvoje telo, tvoju myseľ a nezostal by po tebe ani tieň, ani jediná myšlienka!“

Po týchto slovách sa jej hrôzostrašný zjav zmenil späť na ľudský. Postupne jej pokožka omladla a zbelela, rovnako ako aj oči. Liana mala čo robiť, aby sa nedala na útek. Celé jej telo kričalo, aby sa rozbehla čo najďalej od tohto netvora.

„Ale rozumiem ti,“ zašveholila milým hláskom, ktorý Liane pripadal ešte desivejší. „Môžeme to spečatiť prisahou.“

Liana mohutne pokrútila hlavou. „Nikdy nebudem prisahať a slúžiť ti ako pes! To ma radšej rovno zabi!“

Vedela, že ak zloží čarodejnícku prisahu, nikdy sa z tejto situácie nevymotá. Ona ani jej brat. Prijateľnejšia by bola smrť...

„Nie, Liana. To ja budem prisahať. Prisahať, že keď mi dovedieš Katju, prepustím Deneba a nechám vás odísť. Ty povedieš moju armádu a budeš ju prenasledovať, až kým sa k nej nedostaneš a nelapíš ju. Ako budeš veci riešiť, nechám na teba. Nezaujíma ma to, chcem iba výsledok. No využívaj svoje schopnosti. Aj preto som vyhľadala práve teba. Musíš byť nenápadná, nesmú ťa vidieť až do momentu, kým nezaútočíš. Svoje schopnosti premeníš na taktickú výhodu. Budeš tiež v ich pätách. Viem, že tvoja myseľ je unikátna. Je ako pevnosť a zároveň neviditeľná. Si ideálna na túto úlohu. Ty budeš mačka a oni myš.“

Podišla k nej celkom blízko a Liana, oveľa nižšia, musela

zakloniť hlavu, aby sa jej pozrela do tváre.
„Aká je tvoja odpoveď, Liana?“

KATJINA CESTA

(1. časť)

*Kým si bola a kým si teraz?
Lesy neskryjú tvoj pravý obraz.
Burina uschla a ty si v ružu rozkvitla,
len cesta trnistaná povedie do svetla.*

VYMAZANÁ PRINCEZNÁ

(medzitým v Elldorene po oslavách vďaky)

Kráľ Regulus

Jeho dcéra bola nezvestná už mnoho dní. Stávalo sa, že zmizla na jeden deň, no zväčša ju hneď v nasledujúce ráno našiel ležať v posteli. Tentoraz sa ale nevrátila. V duchu preklínal celý svet a neskôr aj seba. Bývali časy, keď s ňou vychádzal naozaj dobre. Ilúzia nerozlučnej dvojice sa mu objavila rovno pred očami – otec a dcéra. Raisa ich hlboký vzťah podporovala a vždy, keď to situácia vyžadovala, stiahla sa do úzadia a dala vyniknúť jemu ako otcovi. Katja ho vtedy zbožňovala.

Potom sa narodila Aurora a Raisa zomrela. Bol to zázrak, že Aurora prišla na svet celá a zdravá, že to vôbec prežila. Liečitelia im nedávali veľkú šancu, ale napriek tomu to zvládla. Jej smrťou prešli všetky rodičovské povinnosti na jeho plecia. Aurora vyžadovala veľa pozornosti a on svojej milovanej a umierajúcej žene sľúbil, že sa o ich najmladšiu dcéru vzorne postará. Katja bola odsunutá bokom, no zaprisahával samého seba, že jej to raz vynahradí. Keď Aurora vyrástla z bábätko v malú nezbednicu, to ‚raz‘ prišlo, ale ich vzťah medzitým natoľko ochladol, že nech robil, čo chcel, Katja sa od neho stále vzdalovala. Briam nahradil jeho miesto presne v momente, keď sa Katja musela cítiť sama a opustená. Možno ho z neba zoslala samotná Raisa, ako dar pre svoju dcéru vo chvíľach samoty a beznádeje.

Zlyhal. Nedodrжал, čo Raise sľúbil. Aurora bola jeho slniečko, Katja zachmúrené mračná. Cítil sa nemožne a neschopne. Nie raz sa na ňu hneval a aj kričal, potom to zase ľutoval. Teraz by dal čokoľvek za to, keby sa vrátila späť. Našiel jej list na rozlúčku, úmyselne ho opustila. On bol dôvodom, pre ktorý odišla.

Naozaj bol taká príšera?

Na dverách sa ozvalo tiché duté zaklopanie a potom sa trochu poodchýlili. Dnu nakukla krátkovlasá hlava s jastrievymi očami. Pokynul jej, aby vošla.

„Tak, ako si sa rozhodol? Začneme pátrať aj za hranicami?“ opýtala sa ho na rovinu, stojac vzpriamene tak, ako to mala odjakživa nacvičené.

V sále boli iba oni dvaja, nemuseli sa hrať na formálnejší vzťah, ktorý medzi nimi už aj tak celé roky nebol. Napriek tomu si zachovala vážnu a nič neprehrádzajúcu tvár. Regulus sa jej zahľadil do očí a unavene sa pousmial.

„Úprimne, je to komplikovaná situácia.“

„Každá situácia má riešenie. Aj tá *komplikovaná*. Navrhujem, aby sme okamžite začali. Nevyvoláme poplach, zbytočne by ju to mohlo ohroziť. Najmä, ak by sa do pátrania pustili kadejaké indivíduá. Vytvorila som už niekoľko menších skupín, každú vedie skúsený stopár. Budeme postupne prečesávať každý kút Zodanu. Ak neuspějeme, pôjdeme ďalej na sever, skúsím rozhodnúť sieť a nakontaktovať sa na niekoho z Bermegu alebo Kirchaku, kto by nám vedel v tejto ošemetnej situácii pomôcť.“

„Na všetko si vždy taká pripravená, až ma to desí,“ odvetil a krátko jej položil ruku na rameno.

„Práve preto ťa každý mesiac stojím toľko mincí,“ vrátila mu to trochu hravým tónom a konečne pookriala. „Ale beriem to ako poklonu.“

„Tak som to aj myslel,“ zasmial sa Regulus a potom opäť zväznel. „Ak ju nenájdeš ty, tak potom už asi nikto. Máš moje povolenie urobiť to, čo si práve povedala, a úplne voľné ruky. Dôverujem ti. Ale pravidelne ma informuj.“

„Spoza hraníc to bude komplikovanejšie a zdĺhavejšie, no pokúsím sa.“

Astrid k nemu podišla a dlho naňho pozerala. Zrejme uvažovala nad tým, ako strhane asi musí vyzerieť, pretože sa tak aj cítil. Už dva dni nespál a celkom ho prešla chuť jesť. Navyše sa tu motala kráľovná a v jej prítomnosti sa za každým cítil akosi podivne a nesústredene. Znervózňovala ho.

„Lepšie sa o seba staraj,“ povedala mu Astrid a trhla rukou, akoby mu ju chcela podať, ale nakoniec si to rozmyslela. „Trochu si pospi a najedz sa. Nevrátim sa, kým Katju nenájdem, aj keby som mala prehľadať každý kút tohto sveta.“

„Keď ju nájdeš... teda, ak predpokladáme, že ju vôbec nájdeš...“

„Nájdem.“

„... čo potom?“ vypadlo z neho. „Toto sa už nedá trpieť. Ona utiekla a môže to urobiť znovu. Je to princezná, ak ju niekto spozná a uvidí len tak sa niekde potulovať, vážne ju to môže ohroziť...“

„Tu ťa zastavím,“ skočila mu do reči Astrid. „Onedlho bude mať osemnásť, avšak v hĺbke svojej duše je to stále šťastie malé dievčatko, ktorému bolo ublížené. Rokmi sa to medzi vami nabaľovalo a teraz iba všetko vyplávalo na povrch. Aj keď si to možno nevieš alebo nechceš priznať, ty sa musíš snažiť, aby si to medzi vami urovnal. Za každú cenu, inak ju definitívne stratíš. Pred rokmi prišla o svoju matku, a teraz stráca teba. Viem, že máš mnoho povinností, a nezazlievam ti to, ale ona sa cíti stratene. Ja sa nedivím, že utiekla s Rodanom.“

„A čo mám podľa teba urobiť?“

„Vieš, čo máš urobiť,“ odvetila mu ráznym tónom a prižmúrila oči. „Tá svadba je fiasko. Myslím, že partnerstvo so Zodanom sa dá zabezpečiť aj inak, ako prostredníctvom detí kráľov. Takéto tradície by sme nemali pestovať, ale zatracovať. Vzniknutá situácia by ti mala byť výstrahou do budúcnosti, aby si chybu nezopakoval. Napríklad aj pri Aurore. Pouč sa z toho a ešte zväž tú svadbu.“

Regulus pokýval hlavou a rukou si zamyslene prečesával bradu. Musí to ešte celé prehodnotiť. Astrid mala pravdu. Opäť k sebe pozve kráľovskú rodinu zo Zodanu a skúsi im naznačiť, že by sa ich spojenectvo mohlo spečatiť aj inou cestou. Ale akou?

„Ďakujem, že ti tak veľmi záleží na tomto kráľovstve, je to pre mňa neoceniteľné,“ úprimne sa jej zveril Regulus. „Si

jediná, komu môžem naozaj veriť.“

„Záleží mi na dievčatách a... aj na tebe,“ vypadlo z nej neurčitým tónom. „Som vám všetkým verná. Aj ja som dala sľub Raise. Na to si snáď nezabudol.“

Regulus ju chcel chytiť za ruku, dotknúť sa jej a uistiť ju, že to vie. Že si to veľmi váži a slovami to nedokáže nijako vyjadriť a dostatočne doceniť. Ale neurobil to. Kvôli tej jedinej vete, keď spomenula Raisu, nedokázal to urobiť. Iba prikývol a trochu odstúpil.

„Dávaj si na seba pozor.“

„A ty rovnako. Vystríhaj sa aj kráľovnej, jej prítomnosť je dosť zarážajúca, najmä v tomto čase, nemyslíš?“

„Áno, súhlasím. Je to veľmi zvláštna náhoda.“

„A možno to nie je náhoda. Jej dôvod na opustenie svojho územia sa mi javí ako obyčajná rozprávka pre deti.“

„Čo tým naznačuješ? Že kráľovnej príchod má priamu spojitosť s Katjiným zmiznutím?“

„Neviem, zvažujem všetky možnosti, Regulus.“

„Áno, ako vždy.“

Astrid už opäť nabrala svoju zvyčajnú istotu, stroho kývla hlavou a odišla, nechávajúc ho samého so svojimi čiernymi a osamelými myšlienkami.

Keď si dni bez Katje už nevedel ani zrátať, začínal upadať do stavov zúfalstva. Nejedol, spal málo, nevenoval sa ani Aurore. Klamal jej, že je chorý a musí sa vyliečiť. Prijala to, ale vedel, že je už dostatočne veľká na to, aby sa dovtípila, že to nesúvisí s chorobou, ale s Katjou.

Hlavu mal ťažkú a boľavú, ako aj dušu. Neustále myslel na svoju stratenú dcéru a na to, ako jej ublížil. Ako to musí za každú cenu odčiniť. Do duše sa mu zakrádal dusivý strach, ktorý ho obaľoval do chladnej prázdnoty. Chcel, aby sa vrátila, to mu neustále behalo po rozume. Jeho dcéra, Katja...

V jedno ráno dospel k záveru, že Zodaňčania sú naozaj nevďační a nehodní jeho spojenectva. Tofké roky im vychádzal v ústrety pre ich malichernosti, rešpektoval ich tradície a požiadavky zakaždým, keď tu boli. Bol to čudný národ, ktorý s Trésijčanmi nemal nič spoločné. Včerajšia večera iba potvrdila jeho dohady a obavy. Ako sa opovážili zvýšiť hlas na kráľovnú Ariu? Zodaňská kráľovná Bravia je ako had. Myslí si, že Aria by sa znížila na takú úroveň, aby paktovala s jej manželom? Určite nie. Veď celý svoj pobyt na tomto hrade iba presedela v komnate a žialila nad stratou víly. Jej oči sa plnili slzami zakaždým, keď sa táto téma čo i len spomenula. Musí chrániť jej česť. Zodaňský kráľ na ňu hľadel veľmi lačne a zrejme by jej ublížil, keby mal možnosť. O Bravii mal vždy vysokú mienku, ale keď vyhlásila, že kráľovná Aria nie je taká nevinná, na akú sa hrá, pohár jeho trpezlivosti pretiekol.

Celá kráľovská rodina už iste bola za hranicami trésijského územia. Ešte dnes k nim do Okeronu vyšle posla, ktorý im pretlmočí jeho oficiálne stanovisko. Ukončí s nimi akékoľvek obchody a svadba jeho dcéry s ich synom nebude.

Jeho hlavná veliteľka mu posielala čoraz čudnejšie správy. Neustále chcela počuť viac o kráľovnej Arii, akoby to teraz bol jeho najväčší problém. Kráľovná bola na jeho strane, nepotreboval sa ňou zapodievať. Chcel, aby Astrid našla Katju, to je všetko, čím ju poveril. Začínala prekračovať svoje hranice a právomoci.

Zastavil pred Ariinými komnatami a zaklopal.

„Môžete vojsť,“ odvetil mu pevný a zároveň jemný hlas.

Regulus vošiel. Nevedel, ako je to možné, no vždy, keď ju zbadal, akoby okolo nej viseli nebesá, ktoré ju zahaľovali do bieleho oparu. Žiarila v nich priam nadpozemsky. Práve preto ju vyzval nevychádzať zo svojej komnaty, pretože jej krása by ohúrila každého smrteľníka. On sa dokázal ovlá-

dať, ale prostý ľud sotva...

„Prajete si niečo, kráľovná?“

„Nie, ďakujem vám. Mám všetko, čo potrebujem. Okrem svojej víly.“

„Moja veliteľka robí všetko, čo je v jej silách...“

„Trvá to už pridlho,“ skočila mu do reči Aria a on okamžite stíchol, aby mu náhodou neuniklo nejaké jej slovo alebo požiadavka. „Zrejme už nie je medzi živými. Bude najlepšie, keď sa zmierime so situáciou a necháme moju chrátenkyňu konečne odpočívať v pokoji. Čo vaša dcéra?“

„Stále je nezvestná. Verím, že onedlho ju...“

„Možno aj v tomto prípade by sme si mali priznať skutočnosť, že už možno viac nie je medzi živými. Princezná Katja je pravdepodobne mŕtva.“

Regulovi tak neveriteľne stiahol žalúdok, že si musel kľaknúť a zhlboka dýchať, aby sa nepovracal. Katja a mŕtva? Tá veta mu hučala v hlave ako zvony. Stále viac a viac...

Chytil si spánky a sadol si na zem. Katja musí žiť. Jeho milovaná Katja...

„Katja žije,“ povedal kráľovnej Arii pri spoločnej večeri. „Práve mi prišla správa od Astrid...“

„Je neúctivé nazývať ju jej menom,“ skočila mu do reči Aria a ani naňho nepozrela. „Má predsa svoj titul. Je to hlavná veliteľka armády. Nie si jej manžel ani otec, aby si ju takto volal.“

„Máš pravdu, ani vlastne neviem, prečo ju volám menom...“

Regulus sa snažil rozpamätať sa na deň, keď ju takto začal oslovovať. Nespomenul si, ako k tomu došlo. Možno sa to nepáči ani samotnej Astrid. Nikdy sa jej na to nepýtal.

„Písalo sa v tom liste ešte niečo?“

Regulus sa na ňu zoširoka usmial. „Áno, tvoja víla sa našla.“

Kráľovná vstala a pozrela naňho veľmi chladne. Zľakol sa. Povedal niečo, čo nemal? Veď svoju vílu hľadá už dlho. Vlastne nie, už ju nehľadá, považovala ju za mŕtvu. Určite sa nepozerala chladne, zle si to vysvetlil. Jej oči sú také nečítateľné a tajomné, že sa aj on môže kedykoľvek zmýliť.

„Takže sa teraz vracia sem k nám,“ povedala po chvíli zamyslene. „To mení situáciu. Myslela som, že snáď...“ vzápätí zmlkla.

Regulus na ňu hľadel ako omráčený a nerozumel tomu, čo hovorila. Ani slovo. Myslel mu zaplavila radosť z toho, že jeho veliteľka ju našla. Kráľovná sa určite tešila, len to dávala najavo veľmi zvláštnym spôsobom. Chránila si svoje emócie, to bolo od nej veľmi rozumné.

Dnes sa Katja vrátila. Všetko dobre dopadlo. Je živá a zdravá. Bola preč, lebo potrebovala trochu priestoru na premýšľanie, ale tieto nedorozumenia sú už za nimi. Ešte sa s ňou síce nevidel osobne, pretože bol veľmi zaneprázdnený, no veril, že Katjin návrat je znamenie, že mu už odpustila jeho minulé prešľapy. Aké to vlastne boli prešľapy? Nevedel si to narýchlo vybaviť. Myslel mal ťažkú a plnú povinností. Neustále musel dohliadať na Ariine pohodlie. Bola predsa mimo svojho územia a toto nebolo jej prirodzené prostredie. Čo ak svoju silu stratí prirýchlo?

Ruku mu chytila iná dlaň, jemná a hebká, ktorá sa mu zaplietla svojimi tenkými prstami pomedzi tie jeho. Akoby v rukách držala nielen jeho ruku, ale rovno celú myseľ a srdce. Tešilo ho to. Konečne mal všetko, po čom kedy túžil. Rodinu pohromade. Tá myšlienka ho hriala ako horúci oheň, ktorý ho plameňmi oblizoval po celom tele.

Nemôže byť kráľom, ak po jeho boku nestojí silná a mocná žena. Aria ňou bola. Dokonalá kráľovná. Prečo by mala zo-